वमतोबाणान्विसृजतइत्यर्थः ॥ १५ ॥ पर्जन्यइंद्रः ॥ १६ ॥ महीं साधितुमर्हति ॥ जेतुमुद्युंक्तेइत्यर्थः ॥ किमर्थंतत्राह ॥ त्वन्निमित्तइति ॥ त्वत्प्राप्तिप्रयोजनइत्यर्थः ॥१७॥१८॥ भर्तृस्नेहान्वितं रामस्नेहान्वितं वाक्यं हनूमद्वाक्यं सौहार्दाद्रामप्रेम्णा अनुमानयत् अपूजयत् ॥१९॥२०॥ मोक्षणं भवेत् ॥ अद्य स्थित्वा श्वोगमनेइतिशेषः ॥ २१॥ ततोहीति ॥ ततोपीत्यर्थः ॥ एकाहवासोत्तरं गमनेपि पुनरागमनाय तु संदेहएव तत्संदेहे सति मम प्राणानामपि संदेहएव ॥२२॥ तदाह तवेति॥तथाच मज्जी

नहिपश्यामिमर्त्येषुनासुरेषुसुरेषुवा॥ यस्तस्यवमतोबाणान्स्थातुमुत्सहतेग्रतः॥ १५॥ अप्यर्कमपिपर्जन्यमपिवैवस्वतंयमं॥ स
हिसोढुंरणेशक्तस्तवहेतोर्विशेषतः॥ १६॥ सहिसागरपर्यंतांमहींसाधितुमर्हति॥ त्वन्निमित्तोहिरामस्यजयोजनकनंदिनि॥ १७॥
तस्यतद्वचनंश्रुत्वासम्यक्सत्यंसुभाषितं॥ जानकीबहुमेनेतंवचनंचेदमब्रवीत्॥ १८॥ ततस्तंप्रस्थितंसीतावीक्षमाणापुनःपुनः॥
भर्तृस्नेहान्वितंवाक्यंसौहार्दादनुमानयत्॥ १९॥ यदिवामन्यसेवीरवसैकाहमरिंदम॥ कस्मिंश्चित्संवृतेदेशेविश्रांतःश्वोगमिष्यसि॥
॥ २०॥ ममचैवाल्पभाग्यायाःसान्निध्यात्तववानर॥ अस्यशोकस्यमहतामुहूर्तंमोक्षणंभवेत्॥ २१॥ ततोहिहरिशार्दूलपुनरागम
नायतु॥ प्राणानामपिसंदेहोममस्यान्नात्रसंशयः॥ २२॥ तवादर्शनजःशोकोभूयोमांपरितापयेत्॥ दुःखाद्दुःखपराम्रष्टांदीपयन्निव
वानर॥ २३॥ अयंचवीरसंदेहस्तिष्ठतीवममाग्रतः॥ सुमहांस्त्वत्सहायेषुहर्यृक्षेषुहरीश्वरः॥ २४॥ कथन्नुखलुदुष्पारंतरिष्यतिम
होदधिं॥ तानिहर्यृक्षसैन्यानितौवानरवरात्मजौ॥ २५॥

वनमसंभावितमेव पुनरनागमनेइतिभावः॥ दुःखाद्दुःखपराम्रष्टां अतिदुःखप्राप्तां दीपने कर्ता शोकः ॥ २३॥ अयं संदेहोममाग्रतः पुरस्तादिव तिष्ठति ॥ कोयं तत्राह ॥ त्वत्सहायेष्विति ॥ साक्षात्साधकस्य तव सहायभूतेषु मिलितेषु हर्यृक्षेषु हरीश्वरः सुग्रीवः ॥२४॥ कथमुदधिं तरिष्यति ॥ सैन्यानि कथंतरिष्यंति ॥ तौ वा कथंतरिष्यतइत्यर्थः ॥२५॥